

ledes, at det er den høitærede Krigsminister, der havde tæmt disse mange Millioner ud i Stranden eller dog i alt Fald ladet være at trække dem op af Stranden i rette Tid, og at det var den høitærede Indenrigsminister, der havde været den fineste Diplomat og havde overlistet den høitærede Krigsminister, saaledes, at Havnevesenet derved havde vundet ganske betydeligt. Om dette nu virkelig er det rette Synspunkt, er jeg kommen til at tvivle Noget om igaar ved at høre det ærede Medlem fra Holbæk Amts 3die Valgkreds; thi jeg kan ikke negte, at jeg nærmest fik det Indtryk af hans Foredrag, at det nu dog snarest var den høitærede Indenrigsminister, der var overlistet, saaledes, at det var den høitærede Krigsminister, der var gaaet af med Profitten; i alt Fald var det ærede Medlem ikke ganske paa det Rene med, om ikke den høitærede Indenrigsminister helst burde holdes noget mere til Bunden med Hensyn til disse Millioner. Jeg tror, at dette kan være noget vanskeligt at afgjøre, men saa megen Betydning tror jeg ikke, det har, til hvilken Side man nu vil lade Bægtfaalen helde; der er en vis Balance i Tingene; hvis det er den høitærede Krigsminister, der har vundet Mest, saa er det jo Statens Militæretat, der har tjent, er det den høitærede Indenrigsminister, der har vundet Mest, saa er det Havnevesenet, der har tjent, i alle Tilfælde bliver det i Familien, indenfor den samme offentlige Statskasses Interesse. Saaledes stod det med Seiren ved 3die Behandling, og de ærede Herrer vare meget glade over, hvad de havde vundet. Vi kom saa til Forhandlingen igaar, og der var da ikke Andet tilbage, forekommer det mig, end at inkassere alle de gjorte Erobring, og det ærede Medlem fra Holbæk Amts 3die Valgkreds stillede ogsaa et Forslag, som gik ud paa, at vi nu skulde maale op. Vi skulde, sagde det ærede Medlem, sende Sagen tilbage til Udvalget, for at vi kunde faae maalt Grundene op; det var det, der var tilbage endnu, at vi skulde maale op. Og det forekommer mig ogsaa, at der var Grund til at tælle op alle de mange Kroner og til at faae dem stablede op, for at det kunde blive rigtigt indlysende, hvormange der var. Hvorledes stiller det sig imidlertid nu? Nu forekommer det mig, at det Sele er ved at gaa i Vandet igjen, det forekommer mig, at det er blevet i høieste Grad tvivlsomt, om den Servitut, som har fremkaldt en saa livlig Forhandling, overhovedet nogenstunde har eksisteret. Jeg har forgjæves efterlyst denne Servitut, men ærede Medlemmer have ikke været istand til at skaffe den tilveie. Jeg tillader mig derfor at tro, at denne Servitut ikke har nogen Eksistens i den virkelige Verden, men at det er et rent Fantastibillede, et Eventyr, et smukt Eventyr maasse,

men dog kun et Eventyr; jeg slutter, at ærede Medlemmer have en lignende Opfattelse, og jeg finder dette bestrykt af, hvad det ærede Medlem fra Leire nu gjør gjældende, idet han sagde, at det ganske vist ikke saa meget er Pengene, det kommer an paa; Pengene kan Staten eftergive, ligesom den gjorde med Demarkationslinien, hvor vi eftergav Halvdelen, eller vi kunde eftergive det Sele ganske i Almindelighed, saaledes som vi gjorde ved de offentlige Institutter; det er ikke saa meget det, det kommer an paa, som det konstitutionelle Princip, Spørgsmaalet er, om det er Lovgivningsmagten, der foretager denne Eftergivelse, eller om det er Administrationen. Ja, det er ganske vist et Spørgsmaal, om ikke den vedkommende Minister havde gjort vel i at forelægge os denne Transaktion til Vedtagelse. Jeg har tidligere udtalt, at dette Spørgsmaal forekommer mig noget tvivlsomt, der vil jeg ikke have nogen bestemt Mening. Jeg holder overhovedet ikke af at udtale nogen bestemt Mening uden efter en moden Overveelse, naar der er Tale om Grændserne for Administrationen og Lovgivningsmagts Omraade, det er nemlig et meget vanskeligt Spørgsmaal. Jeg har haat Leilighed til at beskæftige mig endel dermed, og er kommen til det Resultat, at det er et grumme vanskeligt Spørgsmaal at afgjøre, navnlig hvor Administrationen kan handle uden et behøve Bevilling, hvor Administrationen kan handle udenfor Lovgivnings Omraade, altsaa uden at behøve nogen Lovforandring; det er i saa Henseende meget vanskeligt at drage Grændsen for Administrationens Omraade. Derfor stiller jeg mig altid meget forbeholdent til disse Spørgsmaal. Det er muligt, at der kunde være Grunde, der talte for, at dette Spørgsmaal var blevet forelagt Rigsdagen, men det er ogsaa muligt, det indrømmer jeg, at det høitærede Ministerium kunde være vel begrundet i sin Opfattelse af, at det er en administrativ Sag, og i alt Fald er saa meget vist, at den Analogi, som er bleven paaberaabt af ærede Medlemmer fra MarmorKirkefagen, ikke har Noget med dette at gjøre. Dengang var der Tale om at overdrage en Statseiendom, en Eiendom, over hvilken Staten havde privatretlig Eiendomsraadighed, det er virkelig en Ting for sig. Dette har ikke den fjerneste Lighed dermed. Der er Tale om en offentligretlig Besjættelse af militær Natur, en offentligretlig Besjættelse, hvis Omfang og Udstrækning beror paa militære Hensyn, beror nærmest paa administrative Hensyn. Altsaa, selv om man til det Allerhøieste erkjender, at en Regjering ikke paa nogen Maade er besjættet til at disponere over Statens Eiendomme og over Formuegjenstande, der tilhøre Staten, uden Rigsdagens Samtykke, følger deraf ingenlunde, at Regjeringen ikke skulde være besjættet til